

har maattet have Indflydelse paa Affattelsen af vor Betænkning, og at den tillige i endnu højere Grad har haft Indflydelse paa Indholdet af de foreliggende Endringsforslag, som ere stillede til den første Afstemning, dette Ting kommer til at foretage angaaende denne Sag. Der har derfor ogsaa i Udvalget været stærk Stemning for, paa Grund af det sene Tidspunkt og i Erkendelse af, at man ikke tilfulde har kunnet behandle Lovforslaget, at lade være med at afgive Betænkning i Aar, saa at Spørgsmaalet blev stillet ud til næste Aar. Og jeg maa sige, at for mit eget Vedkommende vilde jeg have fundet det i og for sig at være det naturlige. Udvalgets Flertal har imidlertid ment at burde efterkomme et andetsteds fra fremkommet Ønske om, at Udvalget gjorde sit til, at Lovforslaget kunde komme til Behandling i dette Ting, saaledes at der kunde komme til at foreligge en Vedtagelse fra Landstingets Side angaaende Lovforslaget.

Naar jeg nu skal gaa over til det, som er Hovedsagen ved anden Behandling, nemlig at beskæftige mig med Endringsforslagene, skal jeg først gaa til Endringsforslag under Nr. 3. Endringsforslagene Nr. 1 og 2 staa nemlig i uadskillig Forbindelse med Endringsforslag Nr. 6 og Underændringsforslag Nr. 7, hvorfor jeg først senere skal komme ind paa dem. Jeg skal beskæftige mig med Endringsforslag Nr. 3, som det eneste Endringsforslag, der fra Udvalgets Side er stillet med Hensyn til den største Del af Lovforslaget, nemlig de første fem Afsnit. De danne en særlig Del i Modfættning til 6te Afsnit. Der er i det andet Ting stillet og vedtaget en hel Række Endringsforslag til Regeringslovsforslaget; nogle af disse have været Redaktionsændringer, enkelte, mindre, Realitetsændringer, kunne vistnok have deres Fortjeneste, men der er ogsaa blevet vedtaget adskillige Forslag, som helst ikke maatte foresendes i Lovforslaget. Skulde vi imidlertid have beskæftiget os udførligt med disse, havde det ikke været muligt at føre Lovforslaget frem. Vi have naturligvis undersøgt dem, og det maa erkendes, hvad den højtærede Minister ogsaa udtalte ved første Behandling, at selv om disse Forslag ikke alle kunne billiges, ere de dog af den Bestaaffenhed, at der ikke vilde være Grund til at lade Lovforslaget strande paa dem. Kun har Udvalget ment at burde stille Endringsforslaget under Nr. 3 til § 14. Denne Paragraf fastsætter, at Rejsegods indtil en Vægt af 25 kg. kan medtages uden Betaling, naar den rejsende har en almindelig Billet. Grunden til, at vi have stillet Endringsforslag, dertil, er det twenty-

dige, som ligger i Ordet „en almindelig Billet,“ men ingenlunde den, at der har været Enighed i Udvalget om selve Bestemmelsen. Man har været enig om, at der burde være Ting, som ikke maatte kunne medtages som frit Rejsegods, men man har ikke været enig om, hvad man derfra skulde udelukke. Man har været enig om, at paa Abonnementskort burde man ikke frit kunne medtage Rejsegods; Meningerne have derimod været delte med Hensyn til Rundrejsebilletter og 14 Dages Rejsekort. Jeg vil selv erkende, at man maatte nok kunde lade Passagerer med saadanne Billetter have Rejsegods frit med. Imidlertid har man ikke ment at burde fremdrage dette ny Spørgsmaal; man har kun villet klare, hvad der er Meningen med Ordet „almindelig Billet,“ hvormed man jo ikke har villet gøre nogen Forandring i de nu gældende Bestemmelser, som Udtrykket imidlertid ikke er noget forreft Udtryk for. De gældende Bestemmelser tillade saaledes at medtage Rejsegods paa de aarlige Frikort, og det samme maa fornuftigvis gælde om Rigsdagsmændenes Frikort, som jeg senere skal omtale. Vi have derfor stillet Endringsforslaget under Nr. 3, idet vi derved mene at give Paragraffen en Form, hvorved den udtrykker netop det, som er de nu gældende Bestemmelser, og hvad der som Konsekvens deraf maa komme til at gælde i Fremtiden.

Jeg vil dernæst gaa over til Endringsforslagene vedrørende Afsnit VI, dette meget vigtige Afsnit, der omhandler Betalingen for Gods- og Personbefordringen. Der er jo to Hensyn, som naturlig frembyde sig ved Behandlingen af dette Lovforslag; det finansielle, at Statskassen faar dækket sine Udgifter, og ogsaa faar en passende Indtægt af Værnbandriften, og paa den anden Side Hensynet til Publikum's Tarv, idet man naturligvis maa anse det for ønskeligt, at Folk kunne faa deres Gods og sig selv befordrede saa billigt som muligt. At disse to Hensyn have været paaagtede af samtlige Udvalgets Medlemmer, er en Selvfølge, men der har dog været en Modfættning, idet en Del af Udvalget har ment, at det ikke godt kunde gaa an at fastsætte saa lave Takster, at man kom til en Indtægt, der var lavere end den, man hidtil har haft af Statsbanerne, nemlig en Nettoindtægt af 2 pCt. af den Kapital, som staaar i Banerne, og derimod en anden Side af Udvalget, der har ment, at den ikke godt kunde gaa med til en Forhøjelse af Taksterne væsentlig ud over det, som var blevet vedtaget i det andet Ting. Under 1ste Behandling af Lovforslaget i dette Ting udtalte Ministeren angaaende Regeringsfor-